

PANDOJEN VALTAKUNTA

TULTA JA TUHKAA

SOTURI-
KISSAT-
SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

PANDOJEN
VALTAKUNTA
TULTA JA TUHKAA

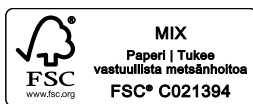
Suomentanut Ville Viitanen

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Benille

Erityiskiitokset Rosie Bestille

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos
BAMBOO KINGDOM #6: FIRE AND ASH

Copyright © by Working Partners Limited 2025
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kannen kuva © Johanna Tarkela 2025
Kuvitus © Johanna Tarkela 2021
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2021
Harper Collins Publishersin luvalla

SUOMENKIELINEN LAITOS © VILLE VIITANEN JA WSOY 2025
WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
LÖNNROTINKATU 18 A, 00120 HELSINKI
ISBN 978-951-0-48780-8
PAINETTU EU:SSA
TUOTETURVALLISUUTEEN LIITTYVÄT TIEDUSTELUT:
TUOTEVASTUU@WSOY.FI

*Erityiskiitokset inspiraatiosta ja luovuudesta CCPPG:lle,
joka auttoi Erin Hunteria Pandojen valtakunnan
saattamisessa maailmaan.*

ESINÄYTÖS

»VAUHTIA!» NOPSAHÄNTÄ SEISAHTUI HETKEKSI haukkomaan henkeään ja vilkaisu taakseen, missä klaanin muut apinat pinkoivat hänen perässään rinnettä alas. Hänen serkkunsa kumppani Kultaselkä juoksi niska kyyryssä, ja pikku Varjoselkä roikkui emonsa harteilla. Koukkuhäntä ei voinut olla vilkuilematta koko ajan olkansa yli, ja Heiluhäntä parka oli jo niin uupunut, että alkoi kompastella pahasti. Hänen kätensä huitoivat holtittomasti, kun hän ponnisteli pysyäkseen nuorten sukulaistensa vauhdissa.

Metsässä meillä ei olisi ollut mitään hätää. Olisi pitänyt pysyä metsässä. Mutta sudet huomatessaan apinajoukko oli pelästynyt pahasti ja paennut saman tien. Pian he olivat päätyneet tänne, keskelle karua rinnettä, jossa oli vain kiviä ja heinää ja kuivia pensaita. Ei yhtään puuta, johon kiivetä. Ei minkäänlaista piilopaikkaa.

»Ne ovat pian täällä!» Koukkuhäntä puuskutti.

Kyllä minä sen tiedän! Nopsahäntä ajatteli. Hän ei kuitenkaan vastannut ääneen, sillä kaikki voimat täytyi säästää pakeneamiseen.

Nyt taakse jääneestä metsiköstä kajahti jo ensimmäinen ulvahdus.

Nopsahäntä kääntyi tähystämään eteenpäin, mutta lähimmät puut olivat toivottoman kaukana, vasta laakson pohjalla. Sudet olisivat pian aivan heidän kannoillaan, joten heidän oli pakko vain paeta niin nopeasti kuin he pystyivät.

Alun perin heidät oli lähetetty etsimään gojimarjapensaita, mutta niistä he eivät olleet nähneet jälkeäkään. Loistonaama, joka oli Nopsahännän tavoin yksi Lujanäpeistä, oli käsenyt häntä kokoamaan klaaninsa ja lähtemään tutkimaan apajaa.

Ne pensaat aivan notkuvat marjoista, Loistonaama oli sanonut. Tuotte mukanne muutaman sylillisen niin saatte takuulla keuhut Vahvakoivelta. Tekisi hyvää sinun klaanillesi, jos saisitte vähän positiivista huomiota. Ei, älkää turhaan jääkö odottamaan Notkeahäntää, Kierokynsi lähetti hänet suorittamaan jonkinlaista tehtävää. Haette vain vähän marjoja. Siihen nyt pystyy jopa Koukkuhäntä. Kunhan lupaavat, että säästätte muutaman minullekin!

Sudet ulvoivat taas, ja Nopsahäntä alkoi kompuroida hädisään kivikkoista rinnettä alas, vaikka käsiä ja jalkoja pakotti kipeästi. Pedot pysyttelivät vaivattomasti apinoiden perässä – tai itse asiassa ne saavuttivat heitä askel askeleelta. Nopsahännästä tuntui, että maailma kutistui vähitellen hänen ympärillään, kunnes jäljelle jäivät vain susilauman äänet: kivistä rinnettä hakkaavien tassujen tasainen rummutus, petojen raskas läähätys ja ahnaat ärähdykset...

Sitten hän huomasi bambut. Aiemmin ne olivat jääneet sivulle kaareutuvan rinteiden taakse piiloon, mutta nyt hän näki, että aivan heidän oikealla puolellaan oli suuri, läpitunkematon bambutiheikkö, joka oli paljon lähempänä kuin alhaalla siintävä metsä.

»Bambuja!» hän kähisi. Koukkuhäntä ja Kultaselkä kääntyivät katsomaan hänen osoittamaansa suuntaan, ja pian koko apinajoukko kaartoi jalat kivikossa ruopien tiheikköön päin. Nopsahäntä syöksähti Heiluhännän luo, nappasi häntä käsivarresta ja

kiskaisi hänet mukaansa. Sudet ulvoivat taas, mutta tällä kertaa niiden ääniin oli ilmestynyt äkäinen vivahde.

»Ei!» susilauman johtaja huusi. »Pysäyttäkää nuo apinat!»

»Eivät ne meiltä pakoon pääse!» yksi susista ärisi. Nopsahäntä ei uskaltanut vilkaista taakseen. Hän piti katseensa tiukasti bambuissa vaikka kuuli tassujen töminän muuttuvan kiivaammaksi. Koukkuhäntä ehti tiheikön luo ensimmäisenä. Hän hyppäsi lähimmän ruo'on varaan ja pysähtyi hetkeksi katsomaan, että hänen kumppaninsa ja poikasensa seurasivat varmasti perässä. Samassa Kultaselkä jo ponnistikin hurjaan loikkaan Varjoselkä kaulassaan kiinni, ja pian kaikki kolme olivat kadonneet tuulessa värisevän tiheikön kätköihin, eikä heistä jäänyt muuta jälkeä kuin muutama puolelta toiselle keinahteleva ruoko.

Nopsahäntä otti pitkän harppauksen, sitten toisen ja vielä kolmannen ja loikkasi ilmaan. Hän melkeinpä viskasi mukana retuuttamansa Heiluhännän vauhtiin ja yritti itse liidellä perässä niin pitkälle kuin pystyi, sillä ponnistaessaan hän tunsu lähimmän suden kuuman puuskutuksen hännänpäässään. He iskeytyivät voimalla bambuja vasten, ja Nopsahäntä irrotti otteensa Heiluhännästä tarttuakseen ruokoihin kaksin käsin. Kun Heiluhäntä viimein pääsi kapuamaan muun klaanin perässä latvuston suojiin, Nopsahäntä uskaltautui katsomaan taakseen.

Susi, joka oli ollut aivan heidän kannoillaan, oli vain muutamaa apinanmittaa häntä alempana ja ärisi hänelle hampaitaan louskuttaen. Se syöksähti Nopsahäntää kannattelevan ruo'on luo ja alkoi kaluta sitä hampaillaan saadakseen sen poikki. Mutta edes urossuden leuat eivät vetäneet vertoja pandan purukalustolle. Pedon voimat eivät yksinkertaisesti riittäneet paksun ja puisevan tyven murtamiseen. Nopsahäntä kiipesi ylemmäs ja yritti samalla pitää silmällä muita susia. Petoja oli kuusi, ei vaan seitsemän, ja ne saapuivat nyt tiheikön laitaan ja jäivät sen eteen vaaniskelemaan. Sudet tuijottivat häntä raivosta verestävät silmät leiskuen ja suupielet kuolassa, mutta hän huomasi heti, että otusten turkit näyttivät ohuilta ja askeleet oudon haparoivilta.

Tämä laumahan on nälkäkuoleman partaalla, Nopsahäntä ajatteli. Ei mikään ihme, että pedot olivat lähteneet hyökkäykseen heti vainuttuaan joukon apinoita.

»Sinä päästit ne karkuun!» yksi susista ulahti ja näykkäisi hännästä sitä toveriaan, joka oli ollut vähällä saavuttaa Nopsahännän.

»Ne ovat liian nopeita!» moitittu susi puolustautui.

»Minulla on ihan kamala nälkä...» yksi naaraista ulvahti. Se vaipui maahan ja jäi makaamaan leuka tassujen varassa.

Lauman johtaja otti askeleen eteenpäin ja asettui aivan Nopsahännän alapuolelle. Peto tuijotti häntä raivosta leiskuvin silmin muttei sanonut mitään.

Nopsahäntä värähti. Sitten hän kääntyi, loikkasi syvemmälle tiheikön suojiin ja kiirehti klaaninsa perään.

Tuntui ihanan turvalliselta hyppiä taas bambusta bambuun korkealla yläilmoissa, missä ympärillä näkyi vain hitaasti keinoja ja hiljaa narahtelevia ruokoja. Ei kestänyt kauankaan ennen kuin susien turhautunut ärähtely hiipui kuulumattomiin, ja hänet ympäröi latvuston lehtiä keinuttavan tuulen lempeä kuiske.

Hän tavoitti pian Heiluhännän, ja yhdessä he puskipat tiheikön poikki Koukkuhännän ja Kultaselän luo. Kumppanit roikkuivat kylki kyljessä ja puuskuttivat raskaasti saadakseen hengityksensä tasaantumaan, ja pikku Varjoselkä keikkui heti viereisessä bamburuo'ossa.

»Juhuu!» Koukkuhäntä huudahti nähdessään toisten lähes-tyvän metsän läpi. »Me päihitimme ne pedot!»

Nopsahäntä vilkaisi serkkuaan äkäisesti. »Juuri ja juuri», hän mutisi.

»Äh, älä viitsi», Koukkuhäntä sanoi ja röyhisti rintaansa näyttäkseen mahdollisimman isolta ja mahtavalta. »Eihän meillä ollut mitään hätää!»

Nopsahäntä vain pudisti päätään ja jatkoi matkaa. Hän keinahteli ruo'olta ruo'olle, kunnes tiheikkö päättyi yhtä äkkiä

kuin oli alkanutkin, ja hänen täytyi pudottaautua maahan. Hän laskeutui pehmeään lehtikasaan, mutta kun muut klaanin apinat pudottautuivat hänen viereensä, ilmaan pöllähteli sankkoja tuhkapilviä, sillä kaikkialla lojui edelleen tuhkaa Pohjoisen metsässä riehuneen metsäpalon jäljiltä. Nopsahännän täytyi jäädä hetkeksi yskimään ja hieromaan silmiään.

»Mielenkiintoista», joku sanoi.

Nopsahäntä kohotti katseensa ja yritti räpytellä viimeiset tuhkakatselmustaan. Hänen edessään seisoi yhtäkkiä joukko tuttuja apinoita: Kierokynsi, Loistonaama ja muut Lujanäpit.

Kaikki muut Lujanäpit.

»Mitä te täällä teette?» Nopsahäntä kysyi mutta havahtui heti sanoja lausuessaan siihen, miten raskaasti hänen sydämensä oli alkanut jyskyttää. Jokin oli nyt todella pahasti vialla – hän huomasi sen heti Kierokynnen otsan rypyistä ja toisten Lujanäppien vakavista katseista.

»Loistonaama?» hän sanoi.

Loistonaama vain räpäytti silmiään ja käänsi sitten päänsä pois.

»Kierokynsi, teidän kannattaa pitää varanne», sanoi Koukkuhäntä, joka ei selvästikään ollut vielä aistinut, miten hyiseksi ilmapiiri oli äkkiä muuttunut. »Tuolla bambutiheikön toisella puolella on susilauma.»

»Tiedän», Kierokynsi vastasi.

Muutamat Lujanäpeistä hihittelivät ivallisesti, ja Nopsahäntä tunsu kylmien väreiden kulkevan selkäpiitään pitkin.

Vaikka kukaan ei koskaan sanonut sitä ääneen, kaikki tiesivät paremmin kuin hyvin – lauman joka ikinen apina – että Kierokynsi käytti sekä Lujanäppejä että omia huolellisesti valikoituja vakoojiaan aseena sellaisia apinoita vastaan, jotka uhkasivat hänen mielestään joko Vahvakoipea tai koko lumiapinalaumaa. Nopsahäntää ei ollut koskaan komennettu kenenkään epäsuosioon joutuneen laumatoverinsa kimppeun, mutta hän oli kyllä ollut Lujanäppinä riittävän kauan haistaakseen, milloin tilanteessa oli jotain todella mätää.

Mutta mitä me olemme muka tehneet? Miten joku meidän klaanimme apinoista on muka voinut uhata koko lauman hyvinvointia?

Kierokynsi heilautti kättään. Lujanäpit lähtivät astelemaan eteenpäin, ja Nopsahäntä perääntyi hitaasti. Hän tarttui toisella kädellään tiukasti lähimpään ruokoon ja mietti jo, olisiko heidän pitänyt vain keinauttaa itsensä lehvästön sekaan ja häipyä... Mutta vaikka klaani olisi onnistunut eksyttämään Lujanäpit bambutiheikössä, toisella puolella odottava susilauma tukki heidän ainoan pakotiensä.

»Kierokynsi», hän kähisi, vaikka kurkkua kuristi niin että hänen oli vaikea muodostaa sanoja. »Minä olen uskollinen lujanäppi. Mitä tämä tarkoittaa?»

»Ei niitä gojipensaita ole olemassakaan, vai mitä?» Kultaselkä sanoi. »Tämä oli ansa.»

Lujanäpit tarrautuivat Nopsahännän käsivarsiin, ottivat Koukkuhäntää kurkusta kiinni ja nappasivat Kultaselän hännän armottomaan puristukseensa. He repivät Varjoselän emonsa sylistä, ja poikanen kiljui ja yritti raapia heitä heikoilla pikku kynsillään.

»Mitä me olemme muka tehneet? Ansaitsemme edes jonkinlaisen selityksen», Heiluhäntä uikutti jalkaansa polkien, kun Loistonaama otti häntä niskasta kiinni.

»Ei tässä siitä olekaan kysymys, mitä *te* olette tehneet.»

Nopsahäntä lopetti tempoilunsa saman tien, ja hänen ruhjoutuneet käsivartensa valahtivat täysin veltoiksi vastustajien otteessa.

»Notkeahäntä», hän kuiskasi.

»Sisaresi tiesi kyllä hyvin petoksensa hinnan», Kierokynsi sanoi. »Minä varoitin häntä. Kerroin, mitä hänen klaanilleen tapahtuisi, jos saisin selville, että hän on auttanut Lohikäärme-puhujia. Mutta hän vähät välitti siitä.» Vanha apinanaaras nojautui Nopsahännän puoleen ja laski kätensä teennäisen myötätuntoisesti hänen olalleen. »Tuntuu varmasti kurjalta

kuulla, että siskosi välittää niistä kolmesta typerästä pandasta enemmän kuin omasta perheestään.»

Nopsahäntä syöksyi Kierokynnen kimppuun ja yritti iskeä terävät hampaansa tämän käsivarteen, mutta Kierokynsi väisti aivan viime hetkellä, ja Lujanäpit alkoivat taas retuuttaa Nopsahäntää. He pakottivat hänet hetkessä polvilleen, mutta hän ei irrottanut hetkeksikään katsettaan Kierokynnen silmistä.

»Notkeahäntä ei ole petturi», hän sanoi. »En tiedä, mitä hän on tehnyt, mutta olen varma, että hän teki sen puolustaakseen Bambuvaltakuntaa. Jos täällä joku on petturi, niin sinä itse! Ja Vahvakoipi!»

»Vaiti, Nopsahäntä!» Koukkuhäntä sähähti. »Sinä vain pahennat meidän tilannettamme.»

Kierokynsi suki sotkeutuneen turkkinsa taas siistiksi. »Viekkä heidät pois.»

Raivon liekki korvensi Nopsahännän rintaa, mutta poltteen korvasi pian hyytävä kauhu, kun Kierokynsi kääntyi ja lähti ja Lujanäpit painoivat kätensä klaanin muiden apinoiden suulle ja alkoivat raahata heitä pois.

Minne he aikovat meidät viedä? Näenköhän Notkeahäntää enää koskaan?

LUKU 1

»TUOLLA HÄN ON!«

Sade oli kompastua omiin jalkoihinsa, kun Aave tuuppasi häntä kylkeen ja sihahti kiihtyneenä hänen korvaansa. Sitten Aave työnsi hänet saniaispöheikön sekaan piiloon, ja hänen täytyi räpytellä hetken aikaa naamalle pudonneita kastepisaroita silmistä, ennen kuin hän saattoi tähystää kunnolla edessä kohoavaan rinteeseen. Ginkgopuiden kapeiden runkojen ja kukkulan kyljestä töröttävien sammalpeitteisten järkäleiden välissä vilahti pyöreä mustavalkoinen hahmo.

Litsi.

Tuska ja raivo kouraisivat kipeästi Sateen sydäntä, kun hän katseli rinnettä ylös tallustavaa pandaä, jonka oli ollut vähällä ottaa kumppanikseen.

Sade ja Aave olivat vaeltaneet Pohjoisen metsässä jo monen päivän ajan ja seuranneet turvallisen välimatkan päässä petturiksi osoittautuneen toverinsa jälkiä. He arvelivat, että Litsi aikoi toimittaa Sateelta varastamansa Lohikäärme puhujan kiven heidän vihollisensa ahnaasti odottaviin kouriin. Ja nyt hän oli siinä, aivan heidän edessään.

Mutta kivistä ei näkynyt jälkeäkään.

»Miten haluat edetä?» Aave kuiskasi.

Sade pohti hetken aikaa. »Järjestetään väijytys», hän mutisi hiljaa. »Meillä on ylivoima. Hän ei voi meille mitään. Ja sitten... No, minulla on suunnitelma. Tai ainakin jonkinlainen ajatus. Katsotaan nyt ensin kuinka tässä käy.»

Aave nyökkäsi ja lähti heti matkaan. Hän tiesi, miten aluskasvillisuuden seassa tuli liikkua, jos halusi lähestyä saalista huomaamatta, koska hän oli päätenyt pentuna lumileopardiemon huostaan ja elänyt kissapedon elämää. Sade tiesi, ettei osannut liikkua yhtä äänettömästi kuin veljensä, mutta hän yritti kuitenkin parhaansa. Hän piti silmänsä tiukasti kohteessaan samalla kun koukkasi suuren kiven ympäri ja lähti hiipimään Litsiä kohti.

Sade eteni suojasta suojaan ja piileksi milloin pensaiden, milloin kivien, milloin bambupöheikköjen takana. Kerran hän luuli, että Litsi aikoi vilkaista taakseen, ja hän joutui pudottautumaan pikaisesti vatsalleen aivan maata vasten. Lopulta hän kuitenkin oli jo niin lähellä, että olisi voinut syöksähtää Litsin kimppuun yhdellä loikalla, ja huomattessaan pensaiden lomassa välähdyksen valkoisesta turkista hän tiesi että Aavekin oli jo asemissa. Sade odotti, kunnes Litsi lähti kiertämään edessään kohoavaa puuta. Sitten hän iski. Hän koukkasi viimeisen pandanmitan puun toiselta puolelta, niin että he päätyivät aivan nenäkkäin, ja rynnisti täyttä vauhtia suoraan Litsiä päin.

Yllätetyn Litsin kauhunkiljahdus hiveli Sateen korvia. He pyörivät toistensa yli painiessaan kiihkeästi metsän lehtimatolla ja luisuivat yhdessä rinnettä alas. Litsi hapuili tassuillaan löytääkseen tukevan jalansijan, mutta Sade sai hampaillaan otteen hänen korvastaan ja pakotti hänet uudelleen maahan.

»Miten sinä voit olla elossa?» Litsi kähisi. »Minä luulin... *Irti!*» Hän ravisteli päätään kaikin voimin ja vetäytyi taaksepäin, niin että Sade oli menettää otteensa, mutta kun Litsi jo kohotti toisen etutassunsa lyödäkseen Sadetta kuonolle, Aave rynnisti

heitä päin. Litsin korva luiskahti Sateen hampaiden välistä, kun hän horjahti kumoon, ja hetkessä Aave oli painanut hänet maata vasten.

»Sano vain! Sinä luulit tappaneesi Sateen, eikö niin?» Aave ärisi Litsin veriseen korvaan. »Ei tuollainen sääliittävä petturi edes *pystyisi* tappamaan minun siskoani.»

»Missä minun kiveni on, sinä pandan irvikuva?» Sade murisi.

»Vahvakoivella», Litsi urahti.

»Ikään kuin siinä ei olisi ollut vielä tarpeeksi, että murhasit Mukulan ja yritit lavastaa minut syylliseksi», Aave ärisi. »Pitäisi repiä kurkkusi riekaleiksi saman tien!» Litsi alkoi haukkoa henkeään, ja hänen silmänsä levisivät kauhusta.

»Ei, odottakaa!» hän sanoi. »Odottakaa! Antakaa anteeksi!»

»*Antakaa anteeksi?*» Sade toisti ja tuhahti halveksuvasti. Kuviteliko Litsi todella, että hänen anteeksipyyntönsä olisi minkään arvoinen?

»Sinä... Sinä olit oikeassa siinä mitä sanoit Vahvakoivesta!» Litsi änkytti. »Se apina huijasi minua. Hänellä ei ole pienintäkään aikomusta pitää lupaustaan.»

Sade pyöräytti silmiään. »Mitä, eikö hän teekään sinusta kaikkien muiden pandojen kuningasta? Vahvakoipiko tosiaan rikkoi lupauksensa? Ei kai? Enpä olisi ikipäivänä arvannut, että sellainen katala ja vallanhimoinen apina söisi sanansa! Ikään kuin hän olisi edes pystynyt toteuttamaan koko lupausta.»

»Myönnetään», Litsi mutisi. »Myönnetään. Olin ääliö, kun erehdyin luottamaan häneen. Tajuan sen kyllä nyt. Mutta sehän tarkoittaa, että tästä lähtien me olemme samalla puolella, eikö? Kumpikin vihaa Vahvakoipea. Minä voin auttaa sinua raivamaan hänet pois tieltä!»

»Taidat tosiaan kuvitella, että me olemme yhtä tyhmiä kuin sinä itse», Aave ärähti.

»Sade», Litsi aloitti. Äänessä oli anova sävy. »Olen ihan tosisani. Ole kiltti ja —»

»Saat yhden ainoan tilaisuuden korjata virheesi», Sade sanoi.
»Mutta sinun pitää totella mukisematta ja tehdä juuri niin kuin me käskemme. Aloitetaan. Kerro, missä olet nukkunut yösi.»

Litsi johdatti toiset suojaisaan rinteeseen, johon hän oli tehnyt pesän suuren kiven viereen kasaamistaan risuista ja bambunlehvistä. Sade nuuhkaisi pesää, ja se tosiaan haisi voimakkaasti Litsiltä, jopa voimakkaammin kuin Litsi itse.

Sade veti syvään henkeä ja vilkaisi Aavetta, joka piti Litsiä tiukasti silmällä, kuten oli pitänyt koko matkan ajan. Sitten hän asettui pesään makaamaan ja ryhtyi kierimään puolelta toiselle tartuttaakseen uroksen ominaishajun turkkiinsa. Hän painoi kyntensä syvälle pohjan sammaleeseen ja hieroi korvantauskiaan tassuilla, työnsi kuononsa syvälle bambunlehvien sekaan ja hankasi vatsaansa maata vasten.

Sadetta puistatti inhosta, vaikka Litsin ilmeen nähdessään hänen teki mieli nauraa ääneen. Hän ei voinut olla ajattelemaa, että vielä jokin aika sitten hän oli todella haaveillut jakavansa yhteisen pesän Litsin kanssa, ja että nyt haave ikään kuin toteutui, mutta jotenkin kammottavan kieroutuneella tavalla.

Sade nousi pystyyn ja asteli Aaveen luo.

»No? Mitä sanot?» hän kysyi.

Aave nuuhkaisi sisartaan. »Tiedätkö...» hän vastasi, »itse asiassa minusta tuntuu, että tämä voi jopa onnistua. Entä mitä ajattelit tehdä silmälaikuillesi?»

»Seuraan vain Litsin omaa esimerkkiä», Sade sanoi. »Katso sinä, ettei hän pääse livahtamaan.»

Aave nyökkäsi. Hän kohotti hiukan valkeita kulmiaan ja kellahti istumaan aivan Litsin viereen. Litsi nojautui toiseen suuntaan muttei yrittänyt paeta.

Koska Pohjoisen metsässä oli vain joitain päiviä aiemmin riehunut suurta tuhoa aiheuttanut metsäpalo, Sade löysi etsimänsä helposti. Hän valitsi puun, jonka runko oli hiiltynyt karrelle, raapi palanutta kaarnaa kunnes se irtosi rungosta ja alkoi sitten

hieroa silmänympäryksiään mustuneilla tassuillaan. Laikkujen suurentaminen ei ollut itsessään vaikeaa. Riitti kun hän levitti mustaa hiiltä naamalleen, ja pian laikut alkoivat muistuttaa Litsin omaleimaista kuviointia. Täytyi vain olla tarkkana, että hiiltä ei tullut ihan *kaikkialle* naamaan. Sitten hän kääntyi, lähti tallustamaan takaisin Aaveen ja Litsin luo ja yritti saada askeliinsa Litsille tyypillistä ylimielistä rehvakkuutta. Tuntui oikeastaan mukavalta päästä piikittelemään urosta tällä tavoin. Näin hänen ei tarvinnut ajatella sitä, miten vastustamattoman puoleensavetävilä Litsin vahva ominaishaju, suuret silmälaikut ja mahtaileva liikehdintä olivat hänestä tuntuneet vielä joitain päiviä aiemmin.

Litsi ällistyi niin että hänen leukansa lokahti auki. Aave sen sijaan tarkasteli sisartaan arvioivasti.

»Täytyy sanoa, että jos en sattuisi tulemaan ihan lähelle, niin kyllä tuo meni läpi», hän sanoi.

»Kunhan vain lisää aina välillä mustaa laikkuihin ja haju ei ehdi haihtua», Sade sanoi Litsin puhetapaa jäljitellen. Sitten hän asteli aivan Litsin eteen ja tuijotti urosta tiukasti silmiin.

»Se toimii yllättävän hyvin», Litsi sanoi, äänestä päätellen aivan vilpittömästi. »Sitä paitsi monet apinoista eivät muutenkaan oikein erota pandoja toisistaan. Joskus kun kävin Murtuneessa metsässä, he suhtautuivat minuun kuin olisin ollut kuka tahansa panda, joka oli sattunut eksymään heidän reviirilleen.»

»Hyvä», Sade sanoi. »Eli jatkan suunnitelman mukaan.»

»Entä mitä minä teen sillä aikaa kun sinä esität minua?» Litsi kysyi.

»Pysyt visusti minun vierelläni», Aave murautti. »Jos katsot että olet koko ajan näkyvissä, tottelet mukisematta etkä yritä karata, niin me *saatamme* päästää sinut lopulta vapaaksi – siis jos Sade saa kivensä takaisin.»

Litsi huokaisi mutta ei väittänyt vastaan.

Sade kierähti vielä muutamaan kertaan Litsin pesässä varoen sotkemasta silmien ympärille levittämäänsä hiiltä. Sen jälkeen

Aave kiersi sisarensa viimeisen kerran tarkistaakseen, että kaikki oli kunnossa. Hän ehti jo astua lähemmäs painaakseen nenänsä hyvästiksi Sateen nenää vasten, ennen kuin huomasi virheensä.

»Parempi tosiaan olla tartuttamatta turkkiini myös sinun hajuasi», Sade sanoi. »Palaan heti kun vain voin. Lupaen tulla pian.»

»Onnea matkaan», Aave sanoi.

Sade nyökkäsi. Hän kääntyi pois ilman että vilkaisikaan Litsiin päin ja lähti astelemaan Murtuneen metsän suuntaan.

Matkalla Sade sai tilaisuuden harjoitella Litsin kävelytyyliä sekä ylämäessä että alamäessä, ja perille saapuessaan hänestä tuntui, että se alkoi sujua paremmin kuin hyvin. Hajusta hän sen sijaan oli hieman huolissaan. Juuri tällä hetkellä hänen turkinsa haisi niin vahvasti Litsiltä, että se riitti peittämään hänen oman hajunsa ja huijaamaan ketä tahansa apinaa... mutta entä sitten kun haju alkaisi haihtua? Silloin voisi tietysti palata Litsin pesälle, mutta hän ei halunnut tehdä niin.

Käyn vain hakemassa kiveni Vahvakoivelta, hän ajatteli. Ja sen jälkeen ei ole enää väliä, tunnistavatko he minut vai eivät, koska häivyn saman tien...

Murtunut metsä oli kummallinen paikka. Pirstoutuneiden runkojen lomassa astellessaan Sade tajusi, että murjoutuneet puut ja hiiltynyt maa näyttivät vähän samalta kuin tulen tuhoamassa Pohjoisen metsässä. Täällä kaikki tosin tuntui olevan vielä pahemmalla tolalla – ikään kuin seutu ei olisi koskaan saanut tilaisuutta toipua vaan olisi päätynyt aikojen saatossa yhä uudelleen ja uudelleen liekkien korvennettavaksi. Kaikkialla leijui myös outo lemu, jonka hän huomasi jopa turkkiinsa tarttuneen Litsin hajun ja paikoin heikkona tuntuvan apinanhajun läpi. Inhottava palaneen katku voimistui vähitellen, kun hän eteni syvemmälle apinoiden reviirille. Se oli tavallaan hyvä asia, sillä sen ansiosta apinoiden olisi vaikeampi erottaa hänen omaa hajuaan – mutta toisaalta hänen olisi tehnyt mieli pysyä

mahdollisimman kaukana kauhean löyhkän lähteestä, mikä se sitten olikin.

»Hei!» joku sanoi jossain hänen yläpuolellaan. »Sinä panda siellä! Miksi olet taas täällä?»

Latvustosta pudottautui kuusi kullankeltaista hahmoa, jotka levittäytyivät hänen ympärilleen puiden alaoksille ja tuhkan peittämään maahan. Sade tunnisti heti muutaman apinoista. He olivat Lujanäppejä, eli kovaotteisia öykkäreitä, jotka muodostivat Vahvakoiven henkilökohtaisen vartiokaartin. Kun oksistosta laskeutui hitaasti muita vanhempi naaras, Sade muisti tuntevansa hänet jopa nimeltä. Hän oli Kierokynsi, Vahvakoiven oikea käsi. Sama apina, joka oli komentanut Notkeahännän vakoilemaan Sadetta.

Sade muistutti itselleen, että hän oli nyt Litsi, ja yritti parhaansa mukaan ottaa naamalleen asianmukaisen koppavan ilmeen.

»Minulla on Vahvakoivelle ehdotus», Sade sanoi. Kierokynnen silmät vetäytyivät epäileviksi viiruiksi, ja Sade tunsy sydämensä jyskyttävän tiheämmin. Oliko vanha naaras nähnyt heti hänen valepukunsa läpi? Aivan saman tien?

»Annahan kun arvaan», Kierokynsi sanoi hitaasti. »Tulit anelemaan, että hän muuttaisi mielensä ja nimittäisi sinut sitenkin 'kaikkien pandojen hallitsijaksi'?» Lähimmät lujanäpit naurahtelivat ivallisesti. Sade yritti olla hymähtämättä vaikka Kierokynnen sarkastinen kommentti totta puhuen lämmitti hänen mieltään.

Tismalleen! hän ajatteli. *Se oli täysin älyvapaa lupaus, ja Litsi oli täydellinen ääliö kun uskoi häntä!*

»Turha toivo, ja Vahvakoivella on joka tapauksessa muita kiireitä», Kierokynsi sanoi. »Joten neuvoisin sinua —»

Lauseen keskeytti valtava pamaus, joka oli yhtä äänekäs kuin maanjäristyksen jyrähdys mutta paljon äkillisempi ja pelottavampi. Se vavisutti koko laaksoa ja sai puut huojahtamaan kevyesti. Yksi Lujanäpeistä vinkaisi peloissaan ja pudottautui oksaltaan maahan.

Kierokynsi tuijotti Sadetta kiukkuisen näköisenä ja osoitti sitten äänen suuntaan. »Lujanäpit! Toimikaa!» Apinat pinkaisivat matkaan ja juoksivat pois katkenneiden puunrunkojen välissä puikkelehtien. Kierokynsi seurasi heidän perässään.

Sade epäroi hetken. Hänen teki mieli antaa apinoiden vain mennä matkoihinsa, mutta toisaalta hän oli Lujanäppien tavoin utelias näkemään, mikä pamauksen oli aiheuttanut. Sitä paitsi koska hän etsi nyt Vahvakoipea ja Lohikäärme puhujan kiveään, oli todennäköisintä, että kumpikin löytyisi nopeimmin, jos hän vain seuraisi Kierokynttä. Niinpä hänkin lähti juoksemaan äänen suuntaan ja yritti parhaansa mukaan pitää askelluksensa mahdollisimman litsimäisenä.

Hän huomasi juostessaan, että pistävä haju voimistui koko ajan, ja pian puiden lomassa alkoi myös erottua savukiehkuroita. Ehkä hän oli sittenkin erehtynyt. Ehkä laaksossa oli syttynyt uusi metsäpalo, jonka liekit ahmivat nyt jotain mikä levitti palaessaan tätä kammottavaa katkua?

Mutta sitten metsä äkkiä loppui, ja hän syöksähti Murtuneen metsän sydämeen kätkeytyvälle aukiolle. Maasta törötti halkeilevia kivipaasia, ja niiden varassa lojui suuri kauttaaltaan mustunut vino puunrunko. Vahvakoipi seisoi rungon päällä ja hypähteli jalalta toiselle ja huiatoi vimmatusti käsillään. Sade ei osannut heti tulkita oliko apinajohtaja riemuissaan vai raivoissaan.

»Vielä!» Vahvakoipi huusi. »Uudestaan!»

»Mutta Vahvakoipi...» sanoi puunrunгон alapuolella kyyristelevä apina, joka hypisteli hermostuneena häntäänsä. »Tuli ei tuntunut pitävän siitä...»

»Sanoinko muka, että tulen on tarkoitukseen pitää siitä?» Vahvakoipi huusi. »Juuri näin ennustus meille kertoi! Juuri tästä itse Suuri lohikäärme puhui sille pikku kultapandalle. Lisää vettä!»

Sade ei heti ymmärtänyt mitä apinat puuhasivat, eikä hän siksi tiennyt, miksi käsky sai Vahvakoiven jalkojen juuressa

kyyristelevän apinan säpsähtämään. Samassa joukko muita apinoita oli kuitenkin jo juossut kivikkoisessa maassa ammot-tavien suuaukkojen läpi maanalaisiin luoliin kantaen suuria sadevedellä täytettyjä lehtiä.

Kierokynsi heilautti itsensä Vahvakoiven viereen ja sanoi jotain niin vaimealla äänellä, että Sade ei saanut siitä selvää. Vahvakoipi ei tuntunut edes kuulevan häntä.

Hetkeä myöhemmin metsää vavisutti uusi räjähdys. Sade painautui aivan maata vasten, kun puista alkoi ropista mustuneita kaarnanpalasia kaikkialle hänen ympärilleen. Apinat syöksähtivät ulos tunneleista villisti ulvahdellen ja kauhusta kiljuen. Muutamat heistä olivat selvästi tuskissaan, sillä he ontuivat ikävästi ja puistelivat hädissään turkkiaan, ja toiset taas kieriskelivät hillittömästi pitkin poikin tannerta, ikään kuin hysterisen naurunpuuskan kourissa.

»Se sanoi pam!» yksi hysterisistä apinoista huikkasi ylös Vahvakoiven suuntaan. »Se ei selvästikään pidä vedestä!»

»Nopsanäppi kuoli», eräs toinen apina sanoi. Häntä ei nau-rattanut ollenkaan. Hänen silmänsä olivat suuret ja lasittuneet, ikään kuin hän olisi nähnyt juuri jotain, minkä tiesi palaavan painajaisiinsa yhä uudelleen ja uudelleen. »Hän meni liian lähelle. Tuli nielaisi hänet sisäänsä...»

»Vahvakoipi, katso», Kierokynsi sanoi ja osoitti aukion pinnassa risteileviä halkeamia. Sade kääntyi katsomaan Kiero-kynnen sormen osoittamaan suuntaan ja hypähti silmänräpäyk-sessä pystyyn nähdessään maan uumenissa kajastavan tulisen hehkun. Halkeamien pohjalle oli ilmestynyt veden lailla virtaa-vaa tulta, ja sen pinta nousi aivan silmissä. Virtaus oli heikko, mutta nestemäisessä tulella oli jotain täysin luonnonvastaista. Sateen oli vaikea käsittää, miten tuli – vai oliko se vettä, vai ken-ties kiveä – saattoi käyttäytyä tällä tavalla. Lisäksi halkeamista puski lisää pistävää katkua, joka tuntui jo niin voimakkaana, että Sateen päätä pakotti. Hänen tassunsa alkoivat täristä, kun vaistot yrittivät pakottaa hänet liikkeelle. Hän halusi paeta

henkensä edestä mutta jäi hetkeksi paikalleen epäröimään ja katseli samalla Vahvakoipea ja Kierokynttä nähdäkseen, mitä läpimätä apinakaksikko aikoi tehdä.

Vahvakoipi kohotti kädet päänsä päälle ja alkoi nauraa hillittömästi, ja silloin Sade huomasi, että hänellä oli kummassakin kädessään kivi. Toinen niistä oli musta ja toinen syvänsininen ja säkenöivä – aivan kuin hänen rakkaan jokensa vesi...

Sade tunsi sydämensä hypähtävän rinnassaan. *Minun kiveni!* Hän alkoi jo pohtia, voisiko hän vain tuupata Vahvakoiven saman tien kumoon ja napata kivensä takaisin – mutta liika pohdiskelu kostautui heti. Vahvakoipi ja Kierokynsi loikkasivat alas puunrungolta, juosta vilistivät metsään ja katosivat hetkessä näkyvistä. Sade ja muut apinat eivät osanneet kuin tuijottaa edessään hehkuvaa sulan kiven virtaa, joka paisui vähä vähältä. Tuli pulpahti, puski aukion täyteen iljettävästi löyhkäävää höyryä ja alkoi luikerrella eteenpäin. Se uursi metsänpohjan poikki hehkuvan polun, joka oli kapea mutta sitäkin pelottavampi.

Apinalauma hajaantui metsään, ja Sade kääntyi ja juoksi heidän peräänsä.

MAHDOTON TEHTÄVÄ. VALTAKUNNAN KOHTALO.

Pandakolmosilla on viimeinen tilaisuus
tuoda kolme lohikäärmettä yhteen ja
palauttaa rauha valtakuntaan. Se on kuitenkin
helpommin sanottu kuin tehty. Vallanhimoisella
apinajohtajalla on hallussaan yksi maagisista
kivistä, ja Lehti on joutunut kauas sisaruksistaan.
Kaiken lisäksi varjoissa vaanii vielä häijympi
vihollinen, jota kukaan ei olisi
osannut odottaa.

VAIN YSTÄVYYS VOI PELASTAA METSÄN.

Suomentanut Ville Viitanen

www.wsoy.fi

9 789510 487808

N84.2

ISBN 978-951-0-48780-8

Kannen kuva: Johanna Tarkela